

θλίψεις, και τὰς ἐσέβητο ὡσεὶ ἦσαν πραγματικαὶ συμφοραὶ.

— Ἰδωμεν Γεώργιε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μὲ ὕφος εἰλικρινοῦς ἀγάπης· πρὸς τί ν' ἀπελπίζεσαι δι' ὄνειρον, τὸ ὄπισθον, κατ' ἐμὲ, εἶναι ἀρκετὰ τερπνόν. Ἐγὼ εἶμαι ὀλιγωτέρον ἰδανικός σου, και μοὶ ἀρέσκει νὰ βλέπω πρῶτον τὴν πραγματικότητα. Ἡ ὥραία Ἰουλίσκη, ἐπειδὴ εὖτω σὺ τὴν ὀνομάζεις, δὲν εἶναι ὄν αὐτοῦ. σὸ εἶπα, μὲ φαίνεται, ὅτι εἰξεύρω ποὺ κατοικεῖ. Θέλεις νὰ τῆ ἀπευθύης ἐπιστολὴν γορτυμάτων, στίχους, ἄξιμα, ὁμολογίαν ἐρωτικὴν γράψῃς ὅ,τι θέλεις. και ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τὸ διαβιβάσω πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ, ἂν θελῆς ν' ἀκούσης τὴν συμβουλὴν μου, γράψῃς τώρα, ἐν τῇ στιγμῇ μάλιστα, ἐρωτικὸν γραμματίον· ἐγὼ σοὺ ὑπαγορεύω, διότι οὐ εἶται ὀλίγον ζαλισμένος... και ἐκτὸς τούτου φοβοῦμαι μὴ φανῆς πολὺ σκοτεινός.

Ὁ εἰλικρινὴς Μαυρίκιος εἶχε ληρομένησει ἤδη ὅτι και οὐ ὅς ὁ ἴδιος ἐπέδωκε τὸ γλυπὸν βλέμμα τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς ἀγνίστου. Τὸ ὑπὲρ τοῦ φίλου του ἐνθ:ἀφίρον εἶχεν ἀπέβροφῆσει ἔδλον αὐτοῦ τὸν νοῦν, και ἰθυσίαζεν αὐτὸν εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Γεωργίου.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν προσφορὰν τῶν φιλοφρονητικῶν ἐκδουλεύσεων τοῦ φίλου του. Μετὰ θεθεῖαν στιγμισίαν σιωπῆν, ἔλαθεν εἰς χεῖρας του τὸ βιβλίον, ὃ δὲ Μαυρίκιος, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς μελαγχολικὰς ἰδέας τοῦ φίλου του, ἀπήγγειλε σφοδρὸν φιλιπτικὸν ἐναντίον τῆς σχολῆς τοῦ Σκουάβου, τῆς αἰσθηματικῆς και ἐξόχου ὀρχήστρας.

Ε.

Τὴν πρῶτην τῆς ἐπομένης, ὁ Μαυρίκιος, ἅμα ἐγερεθεὶς τῆς κλίτης του εἶχε λάθει τὴν σάλπιγγα, και ἐξέφερον ἤχους ἰκανοὺς νὰ ἐκπληξωσιν ὄσας τὰς ἡγούς· τῶν ὀρέων, ὅτε αἴφνης ἦνοιχθη ἡ θύρα, και ἐφάνη ὁ Γεώργιος, ὠγρότερος μὲν, ἀλλὰ φέρων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν πῦρ ἀλλόκοτον.

— Πάλιν Μαυρίκιε, και ἀπόψε τὸ ἴδιον! . . .

Ἐπρόφερε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τρυφῆς συγκινήσεως, ὡστε ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του.

— Και ἀπόψε, σὲ λέγω, και πάλιν τὸ αὐτὸ ὄνειρον. . . ἀλλοίμονον! πῶς θὰ ζήσω εἰς τὸ ἐξῆς εἰάν τὸ ὄνειρον τοῦτο μὲ κυριεύσει ἐντελῶς; . . . Μόλις ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς, και εὐρέθην πάλιν εἰς τὴν μαγικὴν κοιλιάδα, ὅπου ἡ Ἰουλίσκη μ' ἐπερίμενε. Οὐδεμίαν πνοὴν ἐτάραττε τὸν αἰθέρα, τὰ δένδρα ἔκεινον ἤριμα και τὰ φυλλώματα ἄταλα. Ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασα τὴν θεὰν, ἠθάνθη αἴφνης ὀρῶσον θεληκάρδιον, περιχουμένην περὶ ἐμέ. Πλησιάζας περισσότερον, εἶδον τὴν πνοὴν ὡς αὐρανὸν θαλάσσιον, ἰσχυρὰν και διαπεραστικὴν, τέλος μοὶ ἐφάνη ὡς σφοδρὸν ρεῦμα ἀέρος, ὅπερ ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἰουλίσκης, και τοσοῦτον σφοδρὸν, ὡστε περιεβρέβημεν μέγρι βάρους καρδίας ὑπὸ τῶν ἀέριων ἐκείνων κυμάτων. Ἐν τούτοις ἐκείνη, και τοὶ ἐν πῶ μέσῳ τοῦ στεροβίου, δὲν ἐλείπετο παντάπασιν· οἱ βόστρυχοι τῆς κόμης τῆς; αἱ κοῦφαι πτυχαὶ

τῆς ἐσθῆτός τῆς; δὲν ἐταράσσοντο· τὸ στήθος τῆς ἦτο ἠσυχον ὡς ἡ ἐπιφάνεια στασίμου ὕδατος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς; . . . Ὁ! αὐτοὶ ἐξέφραζον γλυκεῖαν και θεθεῖαν γαλήνην, ἢ μόνον εἰς τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ δύνανται τῆς ν' ἀπαντήσῃ. . . Ἀ! ἀνέκραξα προσβλέπων πρὸς αὐτήν, μὴ εἶσαι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀέρος ἢ· οἱ ποιηταὶ καλοῦσι *Μνηστῆρ* τοῦ ἀνέμου, ἐκείνη ἦτις ἐκυλίσσει τὰς σημαίας τῶν ἀνακτορῶν και τὸ ἐρυθρόχουρον κάλυμμα τῶν παρθένων;

Ἐπειδὴ ἔτρεμον ὄσας, αὐτὴ πλησίασα ἐπελήφθη τῆς χεῖρός μου. . . Ἐν τῷ ἅμα πνοὴ ἰσχυρὰ μὰς ἐνύψωσεν ἀμροτέρον ὑπεράνω τῶν δεσῶν· ἡμεῖς δ' ὠλισθαίνομεν δικην βέλους εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ἀόρατος Εὐδρος κατεπρῶε βαθμηδὸν τὴν πτῆσιν τῶν πτερώων του, ἐπλησίασαμεν πρὸς τὸ ἔδαφος και κατέβημον ἐνώπιον μεγάλης θύρας μεγαλοπρεποῦς πύργου. Ἡ ὥραία οὐντροσός μου μὲ εἰσῆγγαγεν εἰς αἴθουσαν ἢ· ὄλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαυμένοι ὑπὸ κρυστάλλων, ἐντὸς τῶν ὀπείων αἱ μορφαὶ μας ἀπινδαματίζοντο ἐπ' ἀπειρον. Ἐγὼ δὲν ἐτόλμων νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμοὺς, διότι ἡ θαμβώδης λάμψις, ἣτις διεδίδετο ἀπὸ τῶσων κατόπτρων ἀνανακλαμμένων τοῦ μὲν ἐντὸς τοῦ δέ, μοὶ ἐνέπνευε φόβον και συστολὴν. Ἀνευθυμήθην τότε τὴν ὄψιν μου ὀποιαν τὴν εἶχον εἶδει ἐντὸς τοῦ καθρέπτου, και ἡ καρδία μου κατεβλήθη ἀπὸ θλίψιν· διότι τὸ δυσειδὲς τοῦτο κάλυμμα δι' εὖ ἡ τάλαινα ψυχὴ μου καλύπτεται, διότι τὸ ἄχαρι αὐτὸ προσωπίον, ἡ μορφή μου, αἱ σκοτειναὶ ἀκτίνες, οἱ ὀφθαλμοὶ μου· ὄλον μου τὸ τῶμα ἐνὶ λόγῳ, ὑπογραφή δυσμορφῆς και παρεμορφωμένη, εὐρίσκειτο ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Ἰουλίσκης, και προσελάμβανεν ἐνώπιον αὐτῆς νέαν, οὐτως εἰπεῖν, δυσμορφίαν ἐκ τῆς ζωηρότητος τοῦ φωτός και τῆς ἀνανακλάσεως ὄλων ἐκείνων τῶν κατόπτρων, καὶ ὀποῖα ἀνταπέδιδον πρὸς ἄλληλα τὴν δυσειδῆ εἰκόνα.

Ἦκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ἰουλίσκης ἦτις μὲ διέταττε ν' ἀνυψώσω τοὺς ὀφθαλμοὺς και νὰ προσβλέψω ἑμαυτὸν μου. Ἀνάγκη νὰ ὑπακούσω, ἂν και ἤμην πολὺ τεταραγμένος.

Προσέβλεψα εἰς τὸ κάτοπτρον και εἶδον τὴν μορφήν μου· ἀνεγνώρισα ἑμαυτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσω τὴν παρομοίωσιν. Ἀάμψις ἢ· ἐξελάμβανον ἀντι τῆς ὀρατῆς ψυχῆς μου, λάμψις ἀγνή ἐφώτιζε τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ προσώπου μου, ἐθέρμαινε τὸ βλέμμα μου, και ἐξηγυγίζε τὸ μέτωπόν μου. Ἐμειδίων, και εἰς τὸ μειδιᾶμα μὲ ἀπεικονίζετο ἡ καλλονὴ, ἡ γλυκύτης τῶν ἐνδομύμων διαλογισμῶν μου, τῶν εὐωχῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἔτρεφον ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου. Ἐπὶ τῶν χειλέων μου ἐφαίνετο χάρις ἀρμονικὴ ὡς ἡ ποίησις, ὡς τὸ ἄζμα τῶν ἐρασῶν. Ἐφαινόμην τέλος νέος, ὡς εἶναι και ἡ καρδία μου και προικισμένος μὲ τὰ λαμπρὰ θέληγτρα τῶν φίλων και τῶν ἐρώτων μου. Ὅποιαν χάρα μὲ ἐπροξίνησεν ἢ μεταμόρφωσις αὐτῆ! Πόσον ἐσεμνυνόμενη και ἐσκιρτων βλέπων ὅτι εἰς ἑμαυτὸν μόνον ἐχρεώσθουν τὸ κάλλος μου, ἀπαύγασμα τῆς ἐσωτερικῆς μου ἐπαύξεως! Ὅποιαν ἐχαρῆστησιν ἠθθανόμην βλέπων τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἀπεικονιζομένην ἀθωότη-